

Rozjímanie na štvrtok 4. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na štvrtok 4. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú:

všeobecné povolanie k
apoštolátu; vždy nás sprevádza
v poslaní; jednoduchý štýl
evanjelizácie.

JEŽIŠ CHCEL, aby sa dvanásť apoštolí
po niekoľkých mesiacoch života s
ním pustili do poslania v prvej osobe.
„Začal ich posilať po dvoch“ (Mk 6,
7), aby niesli jeho posolstvo spásy do
okolitých dedín. Výraz „apoštolí“
znamená práve „vyslaní“. V tých

dňoch boli Dvanásti protagonistami Božej moci, účinnosti ich slov a skutkov. Sami boli ohromení a udivení zázrakmi, ktoré konali v Pánovom mene.

Poslanie celej Cirkvi – a teda každého z nás – je predobrazené v tomto prvom vyslaní. Aby priniesol Božie kráľovstvo, Ježiš Kristus zakladá nový univerzálny ľud, Cirkev. A na to si vyberá dvanásť apoštolov, ktorí vystriedajú a nahradia patriarchov z dvanástich kmeňov Izraela: oni sú semenom jeho Cirkvi. V Ježišovom mene „vyhnali mnoho zlých duchov, pomazali olejom veľa chorých a uzdravovali“ (Mk 6, 13). Toto poslanie ich nakoniec zavedie do všetkých kútov zeme: „Choďte do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu“ (Mk 16, 15).

„Celá Cirkev je apoštolská, pretože je *poslaná* do celého sveta. Na tomto poslaní majú podiel všetci členovia

Cirkvi, hoci rozličným spôsobom“[1]. Preto, ako zdôrazňuje Druhý vatikánsky koncil, „kresťanské povolanie je svojou povahou aj povolaním k apoštolátu“[2]. Aj my sme boli prítomní na tomto Kristovom poslaní; je to podstatná súčasť nášho povolania. My kresťania sme poslaní v prvej osobe ako svedkovia prijatého posolstva, prežitého stretnutia. Učeníci teda „musia hovoriť v Ježišovom mene a hlásať Božie kráľovstvo bez toho, aby sa obávali o úspech. Úspech nechávajú na Boha“[3].

DVANÁSTI SA NA Ježišovo želanie vydali na cestu „po dvoch“. Tento údaj nám naznačuje, že apoštolí nejdú sami, ale že si navzájom pomáhajú a podporujú sa. Misia nie je individuálnou úlohou, naopak, vykonáva sa v Cirkvi a je jej

súčasťou. V apoštolskej misii, ktorá sa týka všetkých, si je kresťan vedomý, že nerobí svoju vlastnú vec. „Keď kresťan chápe a prežíva katolicitu Cirkvi, keď si uvedomuje naliehavosť ohlasovania zvesti o spáse všetkým stvoreniam, vie, že musí robiť *všetko pre všetkých ľudí, aby všetkých spasil* (1 Kor 9,22)“[4].

Svätý Ján Pavol II. pri príležitosti kanonizácie zakladateľa Opus Dei povedal: „Svätý Josemaría bol hlboko presvedčený, že kresťanský život predpokladá poslanie a apoštolát, že sme vo svete, aby sme ho s Kristom spasili. Miloval svet vášnivo, s vykupiteľskou láskou (porov. *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 604). Preto jeho učenie pomohlo toľkým obyčajným kresťanom objaviť vykupiteľskú silu viery, jej schopnosť premieňať zem“[5]. A v tomto poslaní, hoci sa niekedy môžeme ocitnúť fyzicky osamotení, nás v skutočnosti sprevádzajú všetci

kresťania v nebi i na zemi, najmä tí, ktorí s nami zdieľajú rovnaké špecifické povolanie.

Je dôležité poznamenať, že v opise misie Dvanástich je v centre všetkého samotná Osoba Ježiša: On povoláva, On posiela, On udeľuje svoju moc a On konkretizuje, ako majú učeníci konať. Okrem toho On sám je posolstvom, jeho Osoba. Dobrá zvesť nie je zhrnutá v morálnych normách alebo spôsobe života, ani v súbore článkov, ktorým treba veriť. Kresťan je ten, kto nasleduje Ježiša, v ktorom sme všetci zhromaždení od stvorenia sveta až do konca čias.

.....

„JEŽIŠ KRISTUS je začiatok a koniec, alfa a omega, kráľ nového sveta (...). On je svetlo, pravda, a aj cesta, pravda a život. On je chlieb a prameň živej vody, ktorý sýti náš hlad a

smäd. On je náš pastier, náš sprievodca, náš príklad, naša útecha, náš brat (...). Ježiš Kristus! Pamätajte na neho: On je večným predmetom nášho kázania“[6].

Predtým, ako sa Ježiš vydá na misiu, dáva učeníkom niekoľko veľmi konkrétnych pokynov: „Aby si okrem palice nebrali na cestu nič: ani chlieb, ani kapsu, ani peniaze do opaska, ale aby sa obuli do sandálov a neobliekali si dvojce šiat“ (Mk 6, 8-9). Nie je to dlhý zoznam otázok, ktoré treba zvážiť. Všetko sa sústreďuje na jeden podstatný aspekt: jednoduchý a chudobný štýl. Majú chodiť bez prílišného množstva doplnkov, s tým, čo je nevyhnutné, bez toho, aby svoju istotu vkladali do čohokoľvek mimo Kristovho príkazu. Odmietnutím toho, čo je zbytočné, čo je pravdepodobne náhodné, učeník ľahšie kráča tempom, ktoré určil Pán. Chlebom, ktorý nás živí, je istota, že plníme Božie poslanie. Všetko, čo

nejakým spôsobom neslúži tomuto poslaniu, sa stáva druhoradým.

Tento spôsob vzťahu k materiálnym veciam je podstatnou súčasťou kresťanského posolstva.

„Nasledovanie teda nie je pohodlná cesta po hladkej ceste. Môžu sa vyskytnúť aj chvíle sklúčenosti (...). Kríž, znak lásky a úplného sebadarovania, je symbolom učeníka povolaneho k tomu, aby sa prispôbil slávnemu Kristovi“[7]. Keď sa zdvihne mrak zmätku, môžeme napodobňovať prvých učeníkov, ktorí po vyslaní „ešte stále majú pochybnosti: nevedia, čo robiť, a tak sa zídu s Máriou, Kráľovnou apoštolov, aby sa zmenili na horlivých hlásateľov Pravdy, ktorá zachráni svet“[8].

- [1] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 863.
- [2] *Apostolicam actuositatem*, bod 2.
- [3] Benedikt XVI, *Homília*, 15-VII-2012.
- [4] Svätý Josemaría, *Listy* 4, bod 15.
- [5] Svätý Ján Pavol II, *Audiencia*, 7-X-2002.
- [6] Svätý Pavol VI, *Homília*, 29-XI-1970.
- [7] Svätý Ján Pavol II, *Katechéza*, 6-IX-2000.
- [8] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 232.
-